

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Ζ'

Ὁκτώβριος 1984

Ἀρ. Φύλλου 30

ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ . . . «ΑΓΙΟΥ» !

Ἀγρυπνία συνεχῆς καὶ μέριμνα ἐπίμονος ἔχει καταστή διὰ τὸν κ. Ἱερόθεον Ὑδρας ἡ παρουσία τοῦ π. Χρυσόστομου καὶ τῆς ἀδελφότητος Ἀγίων Πάντων στὶς Σπέτσες. Μετὰ θλίψεως βλέπει ὅτι αἱ «καθαιρέσεις» καὶ οἱ «ἀποσχηματισμοί» τοῦ οὐδόλως συγκινοῦν τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος καθημερινῶς καὶ περισσότερον κατανοεῖ τὴν ἀδικίαν καὶ παρανομίαν του, τὴν ψευδολογίαν καὶ ὑποκρισίαν του, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τὴν μενίαν του κατὰ τῶν ὁμολογητῶν τῆς πατρώας εὐσεβείας. Ἔτσι ὁ δῆθεν πρᾶξ καὶ ἡσύχιος ἄγιος Ὑδρας ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἄγιος καὶ σκληρότατος, δύνανται θίγωνται τὰ συμφέροντά του, ἡ προσωπικότης καὶ τὸ κύρος του. Δὲν διστάζει νὰ συμμαχήσῃ μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, τὴν ἐξόντωσιν τῶν ὁμολογητῶν μοναχῶν καὶ τοῦ πνευματικοῦ των πατρός! Ὄντως κατάπτωσις κατακόρυφος, οἰκουμενισμὸς ἀπροκάλυπτος, συμμαχία ἀνίερους, πλήρης καὶ τελεία, μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πῶς ἦτο δὲν δυνατὸν νὰ συμβῇ διαφορετικὰ; Ὡς ἀρχιμανδριτῆς ἀδιαφόρησε πλήρως διὰ τὴν πολεμωμένην πίστιν τῶν ὁρθοδόξων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ οἰκουμενιστοῦ καὶ λατινόφρονος ἐπισκόπου του Κωνσταντίνου Πατρῶν, ὁ ὁποῖος στὸ γραφεῖο του, δίπλα στὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶχε καὶ τὴν φωτογραφία τοῦ ἀντιχρίστου πάπα!

Συμπροσευχήθηκε ἐν Ρώμῃ καὶ Πάτραις μετὰ τῶν αἵρετικῶν παπικῶν, ὅταν ὁμοῦ μετ' ἄλλων δύο ἀρχιμανδριτῶν μετέβη εἰς τὸ Βατικανὸν πρὸς παρακλήσιν τῆς ὑπόπτου προελεύσεως κάρας τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (Π. Γρηγορίου, Πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, τομ. Β', σ. 368, Ἀθῆναι 1978).

Ἐχειροτονήθη ἐν συνεχείᾳ ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ λατινόφρονος ἀρχιπ. Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου, παρανόμου καρποῦ ἀντικανονικῆς «ἀριστινδην» Συνόδου! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κ. Ἱερόθεος, ὁ πολλακίς καταπατήσας τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ «δυνάμει» καθιερωμένους ὑπ' αὐτῶν, συνεχίζων τὴν ἀντορθόδοξον διακονίαν του, διώκει τοὺς ὁμολογητὰς τῆς ἡρωικῆς νήσου τῶν Σπετσῶν, διότι καὶ μόνον ἡ παρουσία τους εἰς αὐτὴ ἀποτελεῖ ζωντανὸν κήρυγμα Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας οὗτος ἀπεδείχθη υἱὸς νόθος.

Μὴ ἀναπαυθεὶς ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε ἐγκλήματά του, ἀνήμερα τῆς Παναγίας μετὰ τὸ παλαιόν, ἦλθε ἀπὸ τὴν Ὑδραν μετὰ κουστωδίας διὰ νὰ συλλάβῃ τὴ βοηθεῖα τῆς Χωροφυλακῆς τὸν π. Χρυσόστομον, τὸν

ὁποῖον ἐνόμιζε ὅτι θὰ εὕρῃ λειτουργοῦντα! Ὅποιον κατάντημα «συντηρητικοῦ» ἱεράρχου! Νὰ διώκῃ γνησίους ὁρθοδόξους, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους καὶ ἡ ὁμολογία τους ἀποκαλύπτουν τὸ κίβδηλον καὶ νόθον τῶν οἰκουμενιστῶν! Νὰ διώκῃ ὁμολογητὴν λειτουργὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ ἀντιποῖήσῃ δῆθεν ἀρχῆς, ποῖος; ὁ δυνάτως ἀντιποιοῦμενος τὸ ἀζῶμα τοῦ ὁρθοδόξου ἐπισκόπου, ὁ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων χαρακτηριζόμενος ὡς «ψευδὲς ἐπίσκοπος»!!! Ἀλλὰ αἱ ἀμαρτίαι του ἔχουν καὶ συνέχειαν. Πρὸ τῆς αἰφνιδίου ἀφίξεώς του στὶς Σπέτσες εἶχε ἀποστείλῃ ἐν νησί, προφάσει ἐξομολογήσεως, τὸν καθηγούμενον τῆς Μ. Λαύρας κ. Ἀθανάσιον. Κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν ὁ ἐν λόγῳ ἡγούμενος προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ διώξουν ἐκ τῆς νήσου τὸν π. Χρυσόστομον καὶ τὶς μοναχάς, διότι, ὡς ἔλεγε, «εἶναι σχισματικοί, καὶ τὰ μυστήρια τοῦ Γέροντος εἶναι ἄκυρα». Μετὰ δύο μῆνες ὁ ἀνωτέρω ἀγιορείτης πεθαίνει ἐν μέσῳ μεγάλων πόνων, ἐνῶ λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ θανάτου του, πρόλαβε νὰ πῇ σὲ φίλτατόν του μοναχόν: «Φαίνεται οἱ κατάρεις τῶν καλογερῶν ἔπιασαν»!

Αἱ ἀνωτέρω λέξεις τοῦ καθηγουμένου καίτοι δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα, διότι αἱ μοναχαὶ δὲν τὸν κατηράσθησαν, ἐν τούτοις μαρτυροῦν σαφῶς τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του διὰ τὸ ἀνόσιον ἔργον ποὺ τὸν ὠδήγησε νὰ πράξῃ ὁ κ. Ἱερόθεος: μαρτυροῦν σαφῶς διὰ τὴν ἀλήθειαν ποὺ διακονοῦν οἱ ὁμολογηταὶ τῶν Σπετσῶν: μαρτυροῦν σαφῶς, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ὑδρας ἐγίνετο ἡ αἰτία νὰ φύγῃ ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου — ἡ κατὰ τὰ ἄλλα λίαν οὐμπαθῆς πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας ζηλωτὰς πατέρας — μὲ στενοχωρίαν καὶ τύψεις, διότι συνεργάσθη μαζί του στὸν «διωγμὸν ἀδικίας» ποὺ ἐφαρμόζει ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1984 στὸ νησί τῆς Μπουμπουλίνας ὁ κ. Τσαντίλης.

Σὰν νὰ μὴ ἐφθάναν τὰ ἀνωτέρω ἐκυκλοφόρησε καὶ ἐγκύκλιον πρὸς τὸν λαόν. (941/27.7.84), γέμουσαν, ὡς συνήθως, ψευδολογιῶν, ὑποκρισίας, ἐμπαθείας, ἀπειλῶν καὶ ἀγνοίας τῶν Ἱερῶν κειμένων. Ὁ ξυγράφης κώλαμος τὴν ἐκονορτοποίησεν κυριολεκτικῶς εἰς τὴν ἔντυπον ὀκτασέλιδον: «Ἐνστασιν Ὁρθοδόξιας» ποὺ ἐκυκλοφόρησαν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον οἱ ὁμολογηταί, διὰ νὰ παραμείνῃ πάλιν ὁ κ. Ἱερόθεος κενὸς ἐπιχειρημάτων καὶ «πτώμα ἐξαίσιον».

Τὰ ἀνωτέρω ἀμαρτήματά του ἀποδεικνύουν διὰ

μίαν ακόμη φοράν τὴν ὑποκρισίαν τοῦ ἀνδρός. Γράφομεν τοῦτο, διότι πρὶν ἢ τὸν ἀποκηρύξῃ ὁ π. Χρυσόστομος, ὁ κ. Ἱερόθεος τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κηρύττῃ εἰς ἕνα ναὸν τῆς νήσου ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ, «ὥστε ὁ λαὸς σιγὰ - σιγὰ νὰ μνηθῇ εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον», ὡς ἔλεγε, «διότι τώρα εἶναι ἀπροετοίμαστοι». Τότε διατὶ διώκει σήμερον τὸν ἡ τ ο ι μ α σ μ ε ν ο ν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἄξιον ποιμένα του, ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὸ παλαιόν; Ὅντως ὅταν λαλεῖτε ἅγιε Ὑδρας, τὸ ψεῦδος λαλεῖτε, διότι ἡ καρδιά σας οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας του.

Οἱ Σπέτσες ἤδη ἔχουν καταστῆ στὴν συνείδησιν τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων σύμβολον ὀρθοδοξοῦ δολογίας καὶ φωτεινὸν μετέωρον αὐταπαρνήσεως καὶ ἡρωισμοῦ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Συγχρόνως ὅμως καὶ ὁ κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας «ψευδεπίσκοπος» τῆς νήσου, ὁ κ. Ἱερόθεος Τσαντίλης, κατέστη σύμβολον ἐμπαθείας καὶ ἀνιέρου συμμαχίας μετὰ Καίσαρος καὶ Οἰκουμενιστῶν, προκειμένου νὰ διατηρήσῃ τὸ κύρος του καὶ τὸ συνεχῶς ἐλαττούμενον ποιμνίον του. Τοῦ εὐχόμεθα νὰ ἀνανήψῃ προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργά, διότι «σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν»...

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» (ΣΤ')

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ συνεργάτου μας Α.Α. συνεχίζομεν εἰς τὸ παρὸν τεῦχος τὶς τελευταῖες ἰδικές μας παρατηρήσεις (βλέπε Νο 19 καὶ 24 «Ἀγιορείτου»), σχετικῶς μὲ ὅσα ἀνέφερεν ἔως σήμερον ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» κατὰ τῆς Ρ. Διασπορᾶς. Γράφει ὁ Ἀθωνίτης: «Ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντῖνος τῆς Ὑπερὸριου Ρωσικῆς Συνόδου τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου στὴν Ἀγγλία ἔσπευσε πρῶτος στὸν πάπα Βοιτύλα νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐπεσκέφθῃ πρόσφατα τὴ χώρα αὐτή».

Αὐτὸ ὅμως εἶναι ψέμα. Δὲν ἔσπευσε οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος· δὲν πῆγε καὶ στὴν ὑποδοχὴ τοῦ πάπα, ὅπου εἶχα «σπεύσει» ὅλοι, ὀρθόδοξοι καὶ μὴ! Ἡ ἀλήθεια ἐν προκειμένῳ ἔχει ὡς ἑξῆς. Ἡ βασιλισσα Ἐλισάβετ εἶχε κάνει δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ πάπα, στὴν ὁποία εἶχε καλέσει τοὺς ἀντιπροσώπους ὁλων τῶν δογμάτων. Ἀνταποκρίθηκε σὲ μιὰ ἐθιμοτυπικὴ ἀνάγκη ὁ ἐπίσκοπος Κωνσταντῖνος, γιατί δὲν εἶχε τίποτε ἐναντίον τῆς Ἐλισάβετ. Στὶς λατρευτικὰς ὁμως ἐκδηλώσεις πού ἔγιναν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πάπα στὴν Ἀγγλία, σὲ καμμιά δὲν πάτησε τὸ πόδι του!

Σ' ἕνα παρόμοιο κλίμα πλαστογραφήσεως τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος κινεῖνται καὶ τὰ ὑπόλοιπα «ἐπιχειρήματα» τοῦ Ἀθωνίτου, τὰ ὁποῖα ἐν ἐπιτομῇ θὰ ἐξετάσωμεν κατωτέρω.

1. Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κανονικότητα τῆς Ρ. Συνόδου εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι οὐδεμία τοπικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀμφέβαλλε ποτε διὰ τὴν κανονικότητά της. Ἐγνώριζον σαφῶς ὅτι τοιαῦτα περιπτώσεις ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς π.χ. ἡ μεταφορὰ παλατίου καὶ πατριαρχείου εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας μετὰ τὴν πῶσιν τῆς πόλεως εἰς τοὺς σταυροφόρους (1204). Οὐδεὶς παρὰ ταῦτα ἀπέκάλυψε τὸν πατριάρχην καὶ τοὺς κληρικούς του «προδότας», ὡς πράττει μετὰ τόσης εὐκολίας νῦν ὁ Ἀθωνίτης, καίτοι καὶ τότε τὸ μέγα μέρος τῶν πιστῶν παρέμεινεν εἰς τὴν Πόλιν.

Οἱ ἐχθρικῶς διατεθέντες κατὰ καιροὺς πρὸς αὐτὴν ἦσαν:

α) Τὸ πατριαρχεῖον Μόσχας, τὸ ὁποῖον ἀπεκήρυξε στὶς 8 Ἰουνίου 1928 διότι, «ἡ Σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς (ὡς ἐλέγετο τότε) ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ ὑπόσχεσιν ἀφοσιώσεως εἰς τὰ Σοβιετ...»

(M. D'HERBIGNY-A DEUBNER, LES EVEQUES RUSSES IN EXILE, ROME 1932, σ. 169).

β) Τὸ πατριαρχεῖον Κων/λεως μετὰ τὸ 1923 —προηγούμενως ἦσαν λίαν φιλικαὶ αἱ σχέσεις—, ἥτοι μετὰ τὸ ληστρικὸν καὶ δῆθεν πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ Μεταξάκη στὸ Φανάρι, τὰς ἀποφάσεις τοῦ ὁποίου ὁ τότε πρόεδρος τῆς Ρ. Διασπορᾶς ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος ἀπέρριψε γράφων: «ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου εἶναι ἀπαράδεκτοι, διότι τυγχάνουν ἐναντία πρὸς τοὺς Ἱ. Κανόνας!» (M. D'HERBIGNY, σ. 198).

Τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ἀντετάχθη ἐπίσης στὴν Ρ. Διασποράν καὶ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Γ', διότι ἡ Ρ. Σύνοδος ἀντέδρασεν στὴν λεγομένην «Ζῶσαν Ἐκκλησίαν» πού ἱδρυσαν μερικοὶ κομμουνισταὶ κληρικοὶ στὴν Μόσχαν, προκειμένου τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κόμματος νὰ παλημήσουν τὸν πατριάρχην Τύχωνα. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἐκήρυττον καὶ αὐτοὶ τὰς αὐτὰς νεωτερικὰς ἰδέας τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923, διὸ καὶ τὸ Φανάρι ἐτάχθη ἀλληλέγγυο μέχρι τὸ 1928 πρὸς αὐτούς. «Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς ἦταν στὸ πλευρὸ τοῦ Τύχωνος καὶ ἐναντίον τοῦ κινήματος αὐτοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέσῃ τὸν φθόνον καὶ τὸν διωγμὸν ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω δύο μασόνων πατριαρχῶν». (M. D'HERBIGNY, σ. 197).

γ) Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐλλάδος ἐτάχθη ἐπίσης ἐναντίον τῆς Ρ. Διασπορᾶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καινοτόμου ἀρχ) κοῦ της Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, διότι αἱ ρωσικαὶ ἐνορίαι πού ὑπῆρχον εἰς Ἀθήνας ἐτάχθησαν κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ 1924 καὶ ὑπὲρ τῶν Παλ)τῶν.

Ἡ περιγραφεῖσα διαγωγὴ τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν θὰ ἐπαναληφθῇ 50 σχεδὸν χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἡ Κων)λις, Μόσχα καὶ οἱ δορυφόροι των θὰ ταχθοῦν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρ. Διασπορᾶς τοῦ Φιλαρέτου, μετὰ τὸν δημόσιον ἔλεγχον τοῦ τελευταίου ἐναντίον τῶν κακοδοξίῶν Κων)λεως, Μόσχας, Ἰακώβου Ἀμερικῆς, Ἀθηναγόρου Θυατείρων κλπ.

Ἐσχάτως οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀντίπαλοι τῆς Ρ. Διασπορᾶς, ἐπειδὴ εἶδαν ὅτι τὰ περὶ ἀντικανονικότητος τῆς Συνόδου «δὲν πιάνουν», ἔλλαξαν τακτικὴν καὶ πῆδησαν στὴν ἄλλη ἄκρῃ: θέλησαν νὰ παρουσιάσουν τὴν Ρ. Διασποράν νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν διαφορὰν πρὸς αὐτούς, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ κοινωνεῖ μαζί τους! Αὐτὴ θὰ εἶναι πάντοτε ἡ μέθοδος τῶν ἐχθρῶν τῆς νηφαλίας

καταλίας και ἀληθείας, ἡττώμενοι νὰ μὴ ταπεινοῦνται ἀλλὰ νὰ ἐπανερχῶνται διὰ νέων ἐπιχειρημάτων.

2. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν ἐπαινετικὸν λόγον τοῦ προέδρου τῆς Ρ. Διασπορᾶς Ἀναστασίου πρὸς τὸν Χίτλερ, τὸν ὁποῖον προσωπικῶς ἐπίστευε ὡς τὸν μέλλοντα σωτῆρα τῆς Ρωσίας, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἐξῆς πρόσφατα, διὰ νὰ μὴ ἀναδράμωμεν εἰς παράλληλα παραδείγματα τοῦ ἀπωτέρου παρελθόντος. Τὴν παρομοίαν στάσιν τοῦ Ἀναστασίου ἐτήρησε καὶ τὸ "Ἅγιον" Ὅρος καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Β' Παγκ. πολέμου, ὅταν εἶδε ὅτι ἐκινδύνευε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Ἀφιέρωσε ἑαυτὸ στὸν Χίτλερ διὰ εἰκοσισφραγίστου ἐπιστολῆς, συνοδευομένης μετὰ ἐυλόγητον προσωπογραφίαν του, ζητῶν τὴν προστασίαν τοῦ δικτάτορος! Παρομοίως ἐνήργησεν καὶ ὁ προσφάτως ἀποβιώσας ἡγούμενος τῆς Μ. Διονυσίου Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος στὴν Κατοχὴ προσεφώνησε στὶς Καρμελίτιδες ἐπαινετικῶς τὸ τμήμα τῶν ἀνταρτῶν Κόμμουνιστῶν ποὺ κατέλαβε τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐλέγχας τοὺς φιλοβασιλικούς! Οὐδεὶς ὅμως μέχρι σήμερον τὸν κατηγορήσεν ὅτι ὁ λόγος του ἐκείνος ἀπετέλει «μνημεῖον προδοσίας», ὡς πράττει τώρα ὁ κ. Ἀθωνίτης διὰ τὸν Ἀναστάσιον. Πρόκειται περὶ ἀναγκαίας καὶ ἀγαθῆς τινος διπλωματίας, ἡ ὁποία οὐδένα δόλον ἢ προδοσίαν ἐνέχει εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὰς ἐνεργείας τοῦ δῆθεν ναζιστοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μονάχου Σεραφεῖμ Λάδε παραπέμπομεν τὸν κ. Ἀθωνίτην στὴν σχετικὴν ἀπάντησιν τῆς Ρ. Διασπορᾶς, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ πόσο διαφορετικὴ εἶναι ἡ ἐν προκειμένῳ ἀλήθεια. (A TEPLY TO ARRHIBISHOP ATHENAGORAS, MONTREAL 1979, σ. 4 καὶ 40 ἐξ.).

3. Ὅσο γιὰ τὶς κατηγορίες περὶ «σιμωνίας» ἐκτετινὸν τοῦ Λεοντίου Χιλῆς καὶ τοῦ Σεραφεῖμ Σικάκου, τί νὰ ποῦμε; Ἡ διαλεύκανσις μιᾶς τέτοιας υποθέσεως εἶναι δουλειὰ συνοδικῶν ἀνακριτῶν. Ἄν ἐμεῖς, μετὰ 20 καὶ πλέον χρόνια, αὐτόκλητοι δικασταί, καθήσουμε καὶ φιάζουμε ἕνα κομπογιαννίτικο δικαστήριον, μπορούμε θέβαια εὐκολὰ καὶ στὸ «πὶ καὶ φι» νὰ θγαλώμε ἀποφάσεις. Νομίζω ὅμως ὅτι ὅχι μόνον τοὺς ἄλλους ἀλλὰ κυρίως στὴν ψυχὴ μας κάνουμε κακὸ, ἂν συγκρίτατεθοῦμε καὶ μόνο σὲ τέτοιους ἱεροκατήρους λογισμούς, θασισμένους σὲ δῆθεν ντοκουμέντα. Γιατί, τί εἶναι πιὸ ἀπλό καὶ πιὸ χριστιανικὸ ἀπὸ ἕνα ἐπίσκοπο νὰ ζητᾷ ἀπὸ μιὰ τοπικὴ ἐκκλησία νὰ βοηθήσουν κάποιον ἄλλον ἐπίσκοπον ποὺ θάρθῃ σ' αὐτοὺς ἀπὸ μακριὰ γιὰ δική τους ὑπόθεσιν καὶ μάλιστα τέτοιας σημασίας, καὶ νὰ τὸν κατευδώσουν δινονίας του βοηθήματα γιὰ τὴν ἐπαρχία του ποὺ ἦταν πάμπτωχη; Μήπως γιὰ τὸν ἑαυτὸν του τὰ ζητήσῃ ὁ Σεραφεῖμ ἢ ὁ Χιλῆς; Ἡ εἶπανε: δώστε μας τὰ σα γιὰ νὰ σᾶς κάνουμε τὴν χειροτονίαν; Μόνον ἡ πλουσία ἀπὸ τὶς κρατικὲς ἐπιχορηγήσεις νεοσημερολογιτικῆς φαντασίας μπορεῖ νὰ δῇ σ' αὐτὰ σιμωνία, γιατί δὲν γεύθηκε ἀκόμα τί πράγμα εἶναι οἱ Χιλιανὲς παράγκες καὶ οἱ ἄμισθοι κληρικοί.

Γιατί λησμονοῦμε τὰ δικά μας χάλια, ὅπου ὅχι ἕνας ἀλλὰ σωρεία ἐπισκόπων στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας εἶχαν ὡς σὺ σ τ η μ α καὶ κ α ν ὄ ν α τὴν διὰ σιμωνίας χειροτονίαν, με ἀποτέλεσμα νὰ ἐκθρονισθῇ καὶ ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀθηνῶν διὰ τὰ ἀπο-

καλυφθέντα σκάνδαλα; Γιατί λησμονεῖ ὁ κ. Ἀθωνίτης τὰ ἐπὶ Τουρκοκρατίας γενόμενα, ὅπου ὑπῆρχε μάλιστα καὶ εἰδικό... τιμολόγιον, ἀναλόγως τὸν βαθμὸν τῆς χειροτονίας, με ἀποτέλεσμα νὰ σκανδαλίζεται ὁ λαὸς καὶ νὰ μὴ θέλει οὔτε ἀντίδωρον νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κύτως χειροτονηθέντων καὶ νὰ προσπαθοῦν ἄνδρες ἀρετῆς καὶ γνώσεως, ὅπως ὁ ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης καὶ Νεόφυτος ὁ Καυσοκαλυυίτης νὰ καθησυχάσουν τοὺς σκανδαλισθέντας ἀποδεικνύοντες ὅτι «δὲν εἶναι ἐνεργεῖα καθηρημένοι ὅσοι παρὰ Κανόνας ἐγένοντο»; Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτον τὸν λίθον θαλέτω... Γράφων ταῦτα δὲν κάνω μετάθεσιν τοῦ θέματος, ἀλλ' ἀπλῶς ψηλαφῶν τὴν ἀπανταχοῦ πραγματικότητα κατακρίνω τὴν ὑποκριτικὴν εὐαισθησίαν τῶν ἔχοντων τὴν «δοκὸν» καὶ ἐλεγχόντων τοὺς ἄλλους διὰ τὸ «κάρφος»...

4. Σχετικῶς δὲ μετὰ τὰ γραφέντα περὶ Σλαυοφίλων Ρώσων θεολόγων, ὡς εἶναι οἱ Σμέμαν, Μάγεντορφ, Λόσκυ, Εὐδοκίμωφ, Μπομπρίνσκυ, Ζάντερ κ.ἄ., τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ὁ δ ε ι ς ἐξ αὐτῶν ἀνήκει στὴν Ρ. Διασπορὰ τοῦ Φιλαρέτου, ἀλλὰ ἅπαντες τυγχάνουν τέκνα τῆς ἀντικανονικῆς Μετροπόλιας, τῆς ἀγαστῶς κοινωνούσης μετὰ τῆς Μόσχας; Διατί παραποιεῖ τόσο θάναυσαν τὴν ἀλήθειαν ὁ καυχώμενος ὅτι τὴν διακοινεῖ πιστῶς κ. Ἀθωνίτης; Τοὺς ἀνωτέρω ρώσους θεολόγους θαυμάζουν οἱ «Νεορθόδοξοι» τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καλῶς γνωρίζει καὶ ἐτόνισεν, καὶ ὅχι οἱ τοῦ Φιλαρέτου, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὡς «θ λ α σ φ η μ ι α ς» τὰς διαφόρους οἰκομενιστικὰς θέσεις τῶν ἀνωτέρω σλαυοφίλων. (Βλέπε: A HISTORY OF THE RUSSIAN CHURCH ABROAD 1917 - 1971, SEAHLE WASH., 1972, σ. 121 ἐξ.).

5. Τὰ περὶ νοθεύσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Ἀγιολογίου, ἐπεὶδὴ ἡ Σύνοδος Φιλαρέτου ἀγιοποίησε τὴν δολοφονηθεῖσαν ἀγρίως ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων Τσαρικήν οἰκογένειαν, νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι καὶ τὸσον τραγικὰ ὅσον τὰ παρουσιάζει. Ὁμοιάζουν ἄριστα μετὰ τὰς ἰδικὰς μας ἐθνικὰς προσδοκίας καὶ ὁράματα ποὺ θέλουν ἅγιον τὸν τελευταῖον αὐτοκράτορα τῆς Πόλης, τὸν λατινόφωνον Κωνστ. Παλαιολόγον, τὸν ὁποῖον συχνάκις ὀρθόδοξα κείμενα ἐμφανίζουν μετὰ φωτοστεφάνου! Ἀλλως τε ὁ ἴδιος ὁ Ἀθωνίτης δὲν ἔγραψε προσφάτως ἄρθρον στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» ἐναντίον τῶν εὐκόλων ἀγιοποιήσεων ποὺ ἐνεργοῦν ἐσχάτως μερικαὶ μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος; Ἡ μήπως ἀγνοεῖ ὅτι ὁ τελευταῖος ἀνακηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἅγιος ἐγένετο κατόπιν ἐπιμόνου τηλεφωνικῆς ἀπαιτήσεως πρῶην πολιτικοῦ πρὸς τὸν κ. Μελίτωνα; Λοιπόν, ἂς μὴ κατηγορῇ τὴν Ρ. Διασπορὰ, ἐὰν διὰ τῆς πράξεώς της αὐτῆς, τῆς γενομένης ἔστω καὶ καθ' ὑπέρθωσιν τῶν ἀκριβῶς εἰθισμένων, ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ ἀπανταχοῦ γῆς τέκνα τῆς ἑνα νέον «μαρμαρωμένον βασιλιά», τὸν ἀδίκως καὶ ἀγρίως δολοφονηθέντα «πατερούλη» τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ τσάρον Νικόλαον, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν εὐχῶν του πάλι με χρόνια καὶ καιροὺς θὰ τοὺς χάρισῃ μιὰ Μόσχα ἁγία, ὅπως ἦτο τὸ πρότερον... Τὸ διατί ἀπεφασίσθη ἡ ἀγιοποίησις αὕτη καὶ διατί ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρ. Συνόδου ὅρα εἰς τὸ περιοδικόν: ORTHODOX LIFE, 1979, σ. 21 - 33.

Πάντως ἐνταῦθα ἐπιθυμοῦμεν νὰ σημειώσωμεν,

ὅτι ὅταν διαβάσαμε τὰ περὶ δολοφονίας τοῦ τσάρου καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 εἰς τὴν Ρωσίαν, τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἀθωνίτου εἰς τὸν Ο. Τ., εἶχαμε τὴν αἴσθησιν ὅτι διαβάσαμε κείμενον τῆς Κ. Γ. Β!...

6. Ἀναφορικῶς μὲ τὸ ἐρώτημα πῶς θεωρῶ τοὺς Ἀγιορείτας μετὰ τὸ ἀνάθεμα τῆς Ρ. Συνόδου, πληροφορῶ τὸν Ἀθωνίτην, ὅτι τοὺς ἔχω ὅπως τοὺς εἶχα καὶ πρὶν τοῦ ἀναθέματος, διότι ἡ πλουσία ἐν προκειμένῳ Ὁρθόδοξος Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας μας ὁμιλεῖ σαφέστατα διὰ τὴν εὐθύνην καὶ ἐνοχλήν τῶν κοινωνούντων μετὰ καινοτόμων καὶ αἰρετικῶν.

Τελειῶνων ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω ὅτι ἡ Ρ. Διασπορά τοῦ Φιλαρέτου δὲν ἔχει θλέψεις προεκτάσεως τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐπὶ τῶν πιστῶν ἄλλων ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπλῶς οἱ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν πιστοὶ ἐκ οὐ σίως καὶ μόνοι τῶν προσέρχονται ὑπὸ τὸ ὁμοφύριόν των, διότι τοὺς βλέπουν νὰ ἔχουν εἰλικρινές ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πίστιν μας, ποὺ τόσο ἐύκολα προδίδεται σήμερον.

Τὰ περὶ ἐπιθυμίας τῆς Ρ. Διασπορᾶς «προγεφυρώματος» στὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐνοριῶν ἐξαρτωμένων ἀπ' αὐτῆς, τυγχάνουν φαντασία ἰδικαί του, ὡς τοῦ ἔγραψα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γεγονότων τῶν Σπेतῶν, ἀλλ' ἡρνήθη νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἐκτάσεως μόνον 1 1)2 σελίδος ἐπιστολήν μου ἐκείνην, καίτοι ἐπανελάβον τὴν ἀποστολήν τῆς καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος! Ἐτοίμως οὐτε ἡ ἀλήθεια διακονεῖται, οὐτε ὁ ἴδιος ἀπαλλάσσεται τῆς ἐνοχῆς. Ἀλλὰ καὶ νὰ γίνοναι μερικαὶ τοιαῦται ἐνορίαι δὲν ἐννοοῦμεν τὸ διατί ταράσσεται. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν κρεμάσθηκε στὸ ὁμοφύριον τοῦ Μελίτωνα, ἢ τοῦ Σερραφείμ, ἢ τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου. Πίστις σὲ κάτι τέτοιο ἀποτελεῖ αἶρεσιν καὶ πλάνην ἐθνοφυλισμὸν καὶ πλήρη παραμόρφωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατηγορεῖ συνεχῶς αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοι του ὡς σχισματικούς καὶ ἄνευ ἱερωσύνης τοῦ Γ.Ο.Χ., καίτοι θεωρεῖ θλασφημίαν ὅταν κάποιος ἐξ αὐτῶν τὸν μιμηθῇ στὴν τακτική του καὶ θεωρήσῃ ἄνευ χάριτος τοὺς ποιμένας του. Δὲν ἐκπληροῦμεθα διὰ τὰς ὕβρεις του ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἐπιχειρήματα ἢ σωτήριος λύσις εἶναι τό... ὕβεολόγιον! Μήπως καὶ τὸν ἀείμνηστον ὁμολογητὴν Ἱεράρχην πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον δὲν τὸν ἀπεκάλεσαν «ὄργανον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων» οἱ διάφοροι «δικηγόροι» τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου, προκειμένου νὰ κρατήσουν τὸ δυστυχὲς ποιμνίον του κοντὰ του;

Πόσον ὁμως διαφορετικὰ ἐφρόνει ὁ αὐτὸς Ἀθωνίτης πρὸ δεκαετίας, ὅταν μὲ προέτρεπε νὰ μὴ γράφω ὅτι ἔχουν χάριν οἱ Νεοημερολογῖται, ἂν θέλω νὰ εἶμαι συνεπὴς στὴν πορείαν μου, ἀφοῦ τοὺς θεωρῶ σχισματικούς, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ἴδιος ἐκήρυττεν εἰς ναοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν!...

Ἄν ἐπιθυμῇ νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἰσχυρίζεται, τότε θὰ τοῦ ὑποδείξωμεν πεδῖον δράσεως. Νὰ ἐλέγξῃ τοὺς πεπτωκότας τοῦ Φαναρίου, οἱ ποῖοι ἀπὸ τὸ 1969, συμφώνως πρὸς τὴν δημοσίαν ἀμαρτυρίαν τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, τὴν μετέπειτα οὐδενὸς ἀναιρεθεῖσαν, (βλέπε Ἀγιορείτην Νο 24) ἔχουν εἰς τὰ δίπτυχά τους τὸν ΠΑ. ΠΑ, καὶ ἄς μὴ ταράσσεται διὰ τὰς «σιμωνίας» καὶ τὰς διαιρέσεις τῶν ΓΟΧ. Ὅτι καὶ νᾶναι, εἶναι μιᾶς ἀνώτεροι τῶν κακοδόξων ποιμένων του.

Καὶ πάλι ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω δικηγόρος οὐδενός, οὔτε τῆς Ρ. Διασπορᾶς μ' ἀρέσει ὁμως νὰ τάσσωμαι μὲ τὸ μέρος πάντοτε τοῦ ἀδίκου, μένου καὶ ἀληθεύοντος. (Τέλος).

Θ. Μ.

Μ.

Ἡ γνησία ὀρθοδοξία στὴν Αὐστραλία

Ὅταν στὶς Σπέτσες τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον εἶχε ἀνάψει γιὰ καλὰ ὁ ἀγὼν τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, τότε στὴν μακρινὴ Αὐστραλία ὁ αἰδεσιμώτατος π. Γεώργιος Λούτας, ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Μελβούρνῃ, ὁ ἐπὶ 42 συνεχῆ ἔτη ἀναλώσας ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ὡμολόγει τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας καὶ διέκοπτε ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τὸν λατινόφρονος καὶ οἰκουμενιστοῦ ἀρχιεπισκόπου Στυλιανοῦ.

Καὶ ὅπως στὶς Σπέτσες ἔτσι καὶ ἐδῶ, ἡ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου τοῦ π. Γεωργίου διὰ τὴν ὁμολογίαν του ἦτο, ὅχι ὁ ἐν ἀληθείᾳ διάλογος καὶ ἡ ἐν ταπεινώσει ὑπακοὴ εἰς τοὺς ἱ. Κανόνες, ἀλλὰ ἡ βία τῆς καθαιρέσεως, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀχρήστευσιν, ὡς ἐνόμιζε, τοῦ ὁμολογητοῦ ἱερέως. Πόσον ὁμως ἐπλανήθησαν Ἱερόθεος καὶ Στυλιανὸς τὸ ἀπέδειξαν τὰ πράγματα, τὸ ἀπέδειξε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τοὺς γνησίους ποιμένας του μετὰ πάσης εἰρήνης καὶ χαρᾶς ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς «ἀφορισμοὺς» καὶ τίς «καθαιρέσεις» τῶν «ψευδεπισκόπων» τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Τιμὴ λοιπὸν καὶ ἔπαινος ἀνήκει στὸν π. Γεώργιον διὰ τὴν ὁμολογίαν του αὐτὴν, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῖς συνεργάταις του καὶ τὸν πιστὸν λαὸν ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ, διότι μέσα στὴν γενικὴ ἀποστασίαν τῶν καιρῶν μας ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῆς ὀρθοδόξου κλησεώς των.

Εὐχόμεθα ἐκ καρδίας καθημερινῶς νὰ αὐξάνῃ τὸ πλήρωμα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παύλου καὶ Εἰρήνης τῆς περιοχῆς EAST HAWTHORN Μελβούρνῃς, πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριᾷ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτηρίαν τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐν αὐτῷ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίννης 7 — Ἀθήνα Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295